PLAMENČEK BREZMEJNI

POD SVOBODNIM SONCEM

December 2016

KDOR IŠČE, TA NAJDE

Bohkor kot 3

plamenček pripoveduje 4

podvigi 16

?kuga?ste?rekli? 27

iz razmetanega skladišča 32

Ambiciozno je fajn 34

predstavljamo vam 38

ustvarjalni skotiček 44

obvestila 48

skavtska imena 52

Uvodnik

December, čas obdarovanj, lučk, okraskov, smrečic, domačih piškotov, čas, ki ga preživimo z družino, prijatelji, hišnimi ljubljenčki, ko se staro leto poslavlja in se pripravljamo na novo... Več kot prehitro je minilo in ko se spominjam za nazaj, ne morem verjeti, kaj vse sem v letu 2016 doživela, se novega naučila, koliko novih priložnosti, izkušenj. Kaj pa vi? Poskušajte prevrteti film za eno leto nazaj in premislite o tem koliko dobrega se vam je zgodilo, iz slabega se pa poskušajte nekaj naučiti, potem pa ga za vedno pometite pod preprogo. Naj vam tale Plamenček osveži spomin kaj vse smo doživeli v zadnjih mesecih starega leta. Prijetno branje ter vesele, blagoslovljene praznike in predvsem srečno v novem letu, vam želim.

Iskriva taščica

Plamenček je glasilo stega Breznica 1, enote Združenja slovenskih katoliških skavtinj in skavtov.

Letnik 24, številka 2, december 2016

Glavna in tehnična urednica:
Iskriva taščica

Pomočniki urednice:
Skromna pastirička, Neustavljivi volk, Inovativna vidra, Domiselni svizec, Vsestranski svizec, Ambiciozni medved, Ognjeviti svizec

Uredniki za veje:
Prisrčna mravlja, Iskriva taščica, Skrbna pižmovka

Bohkov kot

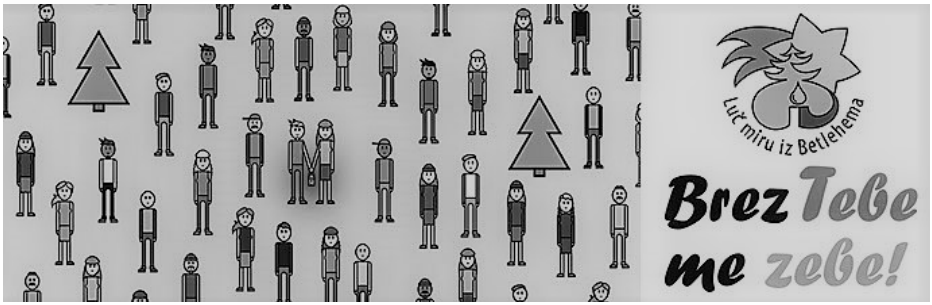

Gospod, naredi me za orodje svojega miru. Kjer je sovraštvo, naj prinašam ljubezen. Kjer je žalitev, naj prinašam odpuščanje. Kjer je nesloga, naj prinašam edinost. Kjer je dvom, naj prinašam vero. Kjer je zmota, naj prinašam resnico. Kjer je obup, naj prinašam upanje. Kjer je žalost, naj prinašam veselje. Kjer je tema, naj prinašam luč. Gospod, naj se ne trudim, da bi me drugi tolažili, ampak naj sam tolažim; da bi me drugi razumeli, ampak naj sam razumem; da bi me drugi ljubili, ampak naj sam ljubim. Kajti ko dajemo, prejemamo; ko odpuščamo, nam je odpuščeno; in ko umremo, vstanemo v večno življenje.
Amen.

Plamenček tokrat pripoveduje o tem, kako se v našem stegu počuti in kaj počne nova kolonija Bobrov in bobrovk, kako so Volčiči in volkuljice sprejeli novince, kako so Izvidniki in vodnice preživeli jesenovanje, kako so se Popotniki in popotnice imeli na Filmskem festivalu Zlata žaba, kaj se je dogajalo na Mali šoli življenja v džungli ter kako je nekatere voditelje pretresel potres.

BOBROV ČASOPIS

BOBRI SMO IMELI TO JESEN ZELO PESTRO.
KEI, GLOJU, PIPU IN ITI SE JE KONEC OKTOBRA PRIDRUŽILO ŠE 11 MLADIH, PRIDNIH IN VESELIH BOBROV. SKUPAJ SMO SE ODLOČILI, DA BOMO Z DOBRIMI DELI IN OPRAVLJENIMI NALOGAMI ZGRADILI NAŠ JEZ NAZAJ- TAKO, DA BO TRDEN IN MOČAN. DA BO PRESTAL VSA NASLEDNJA NEURJA.

SPREJEM V BOBROVSKO KOLONIJO JE POTEKAL NA SKRIVNEM MESTU, KI NAM GA JE POKAZAL ČUK MALAK. TJA SMO SE MORALI ODPRAVITI Z ZAVEZANIMI OČMI, DA JE KRAJ OSTAL RES SKRIT. PRVIČ SMO TAM STOPILI NA HLOD, DA SMO NA NJEM SLOVESNO OBLJUBILI IN DOBILI BOBROV REPEK. PO KONCU SLOVES-

NOSTI NAM JE ITA POSTREGLA Z OKUSNIMI HRASTOVIMI ZAVITKI Z BRUSNIČNO KREMO.. MMMM... JE BILO DOBRO!

NA NAŠEM DRUGEM SREČANJU SMO SESTAVILI PRAVILA V KOLONIJI TER JIH PODPISALI. KER JE BILO NA SREČANJU ZEEEELOO MRAZ IN KER JE SNEG POBELIL ŽE VRHOVE GORA, SMO NA SREČANJU POSKRBELI TUDI ZA NAŠE PRIJATELJE V GOZDU. IZDELALI SMO IZVRSTNO PTIČJO POGAČO, POLNO DOBRIH SEMEN. ZA NALOGO SMO DOBILI, DA POGAČO OBESIMO NA DREVO TER OPAZUJEMO PTIČKE, KI SE PRIDEJO POSLADKAT. NA MOJO POGAČO JE PRILETELA SINIČKA, VRABČEK IN CELO ČRNI KOS.

NA TRETJEM SREČANJU SMO SPOZNALI ZAVETNIKA BOBOROV IN BOBROVK. TO JE SV. JOŽEF, DOBER OČE IN IZVRSTEN TESAR. ČE NAS BO KDAJ V KOLONIJI STRAH, SE BOMO PRIPOROČILI K NJEMU. UGOTOVILI SMO, DA SV. JOŽEFA NAJDEMO V JASLICAH, PRI MARIJI IN JEZUSU. ZATO SMO NA SREČANJU IZDELALI V JAJČNIH ŠKATLICAH MALE, A ZELO LEPE JASLICE, KI JIH BOMO ZA BOŽIČ POSTAVILI NA NAŠO NOČNO OMARICO. TO SREČANJE JE BILO ZELO POSEBNO TUDI ZATO, KER NAM JE V CERKVI NEK IZVRSTEN GLASBENIK POKAZAL ORGLE, KAKO SE NA NJIH IGRA. POKAZAL NAM JE VELIKE PIŠČA-

LI TER NAM DOVOLIL, DA SMO NA NJIH MALO ZAIGRALI.

V BREZNIŠKEM BOBRIŠČU SE IMAMO TAKO ZELO LEPO. VELIKO SE IGRAMO, SE SMEJIMO IN SE VSAKIČ TUDI NEKAJ NAUČIMO. LEP POZDRAV IZ BOBRIŠČA IN TRDEN JEZ!
IN ŠE, DA NAM MED NOVOLETNIMI POČITNICAMI NE BO DOLGČAS, IMAM ZA VAS ENO UGANKO:

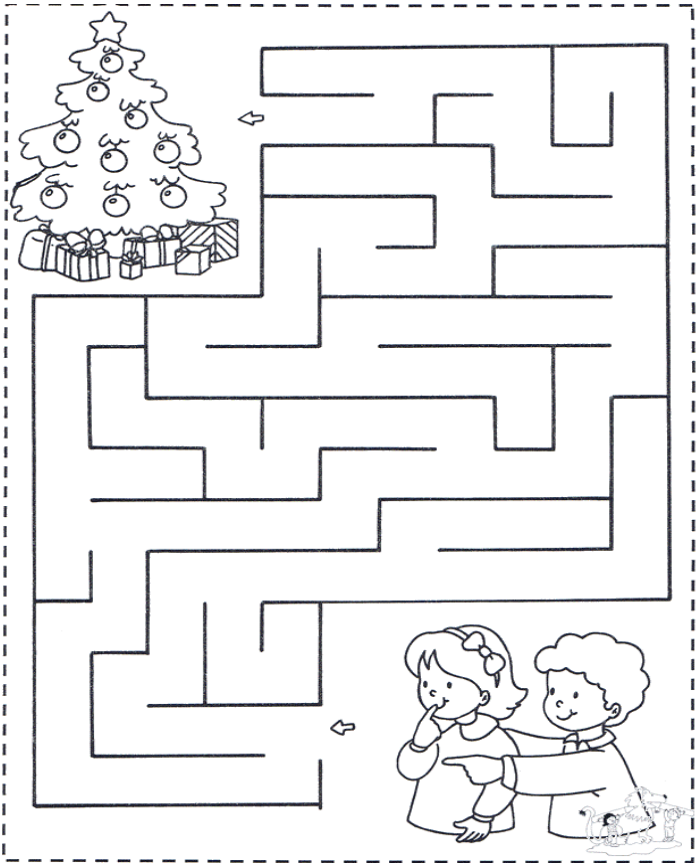

Spomini na posveta

Na novembrsko soboto smo se zbrali bolj pozno popoldne, ko se je že mračilo. Zbrali smo se v veroučni učilnici in se pripravili na slavnostni dogodek, Skalo posveta. Oblečeni smo bili v kroje, zato smo se najprej naučili kako se mora skavt urediti in pravilno nositi kroj. Povadili smo pesem za Skalo posveta in novince opozorili na pravila vedenja na Skali posveta. Besedo ima lahko samo Akela in če kdo hoče besedo, mora dati šapo na glavo.

Potem smo krenili na pot. Od ognjišča pa do cilja smo hodili v tišini. Ker nekateri nismo bili tiho, smo se obrnili nazaj in počakali da smo bili vsi tiho. Šele nato smo lahko šli naprej. Ob poti do Skale posveta so gorele svečke, ki so nas vodile. Na Skali posveta smo sprejeli novince, še prej pa smo za vsakega dali dobro besedo in našteli njegove dobre lastnosti.

Nato smo šli na lov za bikom. Našli smo ga, skritega med drevjem. Naš bik je bilo sladko pecivo. :) Po uspešnem ulovu smo še zmolili in skupaj odšli nazaj k veroučnim učilnicam. Tam smo srečanje zaključili in se poslovili.

Marta in Matej Tavčar, Jaka Reš

Četino jesenovanje

Vse skupaj se je začelo v soboto 5. 11. 2016 ob 11h pred cerkvijo sv. Križa. Doma smo že prejšnji dan napolnili nahrbtnike in se naslednji dan odpravili na Planino pod Golico. Izpred cerkve smo odšli do gasilskega doma, kjer smo odložili nahrbtnike in povadili vedenje ter držo v kvadratu. Voditelji so nam nekoliko kasneje naročili, da se preoblečemo v topla oblačila za v gozd in na dež. Hodili smo okoli 20 minut in prispeli do majhne na pol podrte kočice iz lesa in kamenja. Tam smo dobili navodila za gradnjo strehe iz plahte. Močno je deževalo in vsi smo bili premočeni, a morali smo se vživeti v vloge, ki so pisale na kosih blaga. Na koncu smo se pogreli z ognjem, ki smo ga zakurili. To nekaterim ni uspelo, a so se zato pogreli pri tistih, ki so imeli ogenj. Veseli in premočeni ter premraženi smo se vrnili h gasilskemu domu, kjer smo se preoblekli v suha oblačila ter zaužili pozno kosilo, ki je bilo sestavljeno iz sestavin za pico. Siti in veseli smo imeli eno uro odmora, da smo se spočili, potem pa je prišel najboljši del dneva - krsti !!! Imeli smo 6 novincev, ki so jih opravljali. Za opraviti so imeli zanimive naloge, kot so krava vodnica, pihanje vžigalice, lepe noge, ples, poskušanje nagnusne hrane in drugo. Potem smo se preoblekli v kroje in se pripravili za slavnostni kvadrat. Podpisati smo morali listke s svojo funkcijo in dobili smo nekaj predmetov, kot so obliži, pisala, zvezki, čokolada… Potem smo pojedli odlično sladico z imenom »Squish« ter se šli še dve igri (Kralji in kraljice in Ruj). Potem smo odšli spat, saj smo po napornem in zelo lepem dnevu bili utrujeni, a srečni.

Inovativna vidra

Naslednji dan:

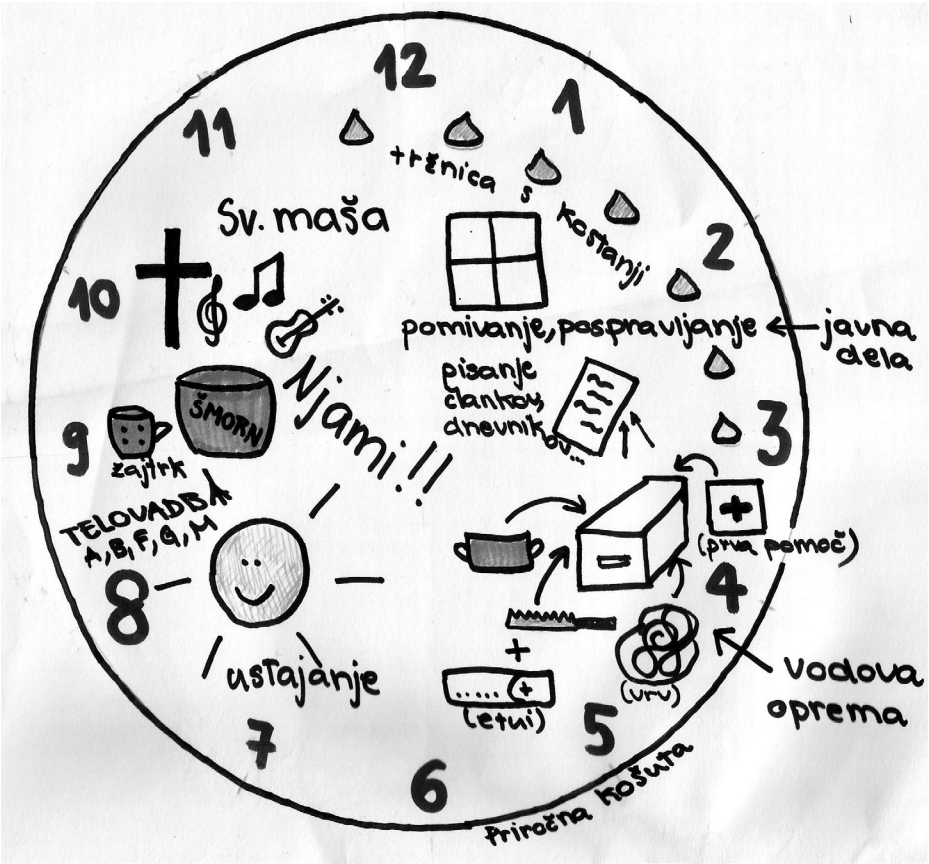

ZLATA ŽABA

To je moje prvo leto pri skavtih in trenutno pišem svoj prvi skavtski članek. Kako je do tega sploh prišlo? Nekaj mojih dobrih prijateljev je navdušenih skavtov in letos so prepričali še mene, da se pridružim tej zabavni in malce nori skupini. To je bila ena super odločitev. Vsak vikend se imam fajn v naravi z dobro družbo in zabavnimi aktivnostmi. Čeprav sem prišla že prvo leto v klan, se s pomočjo hitro učim. Skavti smo res fajn ljudje, zato nam na srečanjih nikoli ni dolgčas. Spoznavam nove prijatelje in se še bolj povezujem s starimi.

Spoznala sem tudi nekaj skavtov iz drugih stegov, ko smo se klanovci oktobra odpravili na Zlato žabo - ikonično skavtsko filmsko prireditev v primernih »glamuroznih« oblačilih in rdečih, belih oz. modrih nogavicah. Navdušile so nas kratke filmske mojstrovine o iskanju 11. skavtskega zakona, med posnetki pa smo lahko bolje spoznali tudi prvotnih 10 skavtskih zakonov in se zraven še nasmejali. Po koncu prireditve in podelitve nagrad, so nas razveselile mize polne najimenitnejših dobrot. Z veseljem smo se lotili narez-

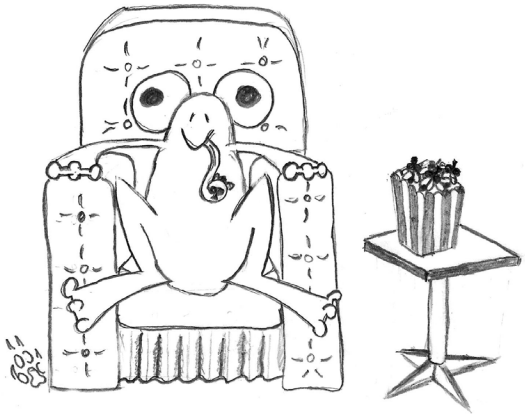

kov in slaščic. Tako smo lahko lepo siti in polni umetniškega navdiha spoznavali nove prijatelje. Meni je pri tem pomagala tudi moja bela rutka, ki se je veliko skavtom zdela precej nenavadna in zanimiva. Po super večeru smo se zadovoljni odpravili proti domu. In tako se je zaključila moja prva skavtska prireditev in komaj čakam na prihodnje dogodivščine in zabavo.

Tjaša Prezelj

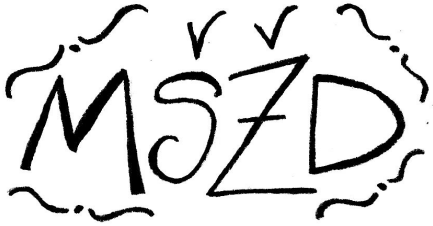

(Mala šola življenja v džungli)

20.-23. 10. 2016

Na rahlo deževen četrtek v oktobru, sem se skupaj z ostalimi starimi volkovi iz različnih slovenskih džungel podala v Kočevski Rog, kjer je potekal letošnji MŠŽD. Namen MŠŽD-ja je, da udeleženci bolje spoznajo zgodbe iz knjige o Džungli in njihovo uporabo v krdelu. Kar malo sem že pozabila, kakšen je vznemirljiv občutek pričakovanja, ko se podaš v neznano džunglo novim dogodivščinam naproti, saj že kar nekaj časa nisem bila na kakšni taborni šoli.

plamenček pripoveduje

Zbrali smo se pred skavtskim okoljskim centrom v četrtek popoldne. Sprejela sta nas kača Kaja in Sivi brat in nas že takoj na začetku ogrela z znano igrico »armafleks«. Iz balkona smo zaslišali navdušene vzklike mame Rakše in ata volka, ki sta bila presrečna, da spet vidita svoje otroke (nas). Nato je priletel netopir Mang, ki nas je peljal pogledat naš stari volčji brlog, kjer sta mama Rakša in ata volk živela na začetku. Razkazal nam je zemljevid džungle: vsa pomembnejša področja v džungli. Bili smo že zelo navdušeni in upali smo, da nas bodo starejši volkovi na Skali posveta kmalu sprejeli v krdelo. Pred tem smo se razdelili po gručah. Moja gruča se je imenovala »Mavrične palačinke«, sestavljale smo jo štiri volkuljice in 1 volčič. Kot gruča smo morali opraviti še nekaj izzivov pri Bagiri, Akeli in Baluju, da smo dokazali, da smo res iz pravega testa za sprejem. V hiški, ki je bila podobna gobi, smo poslušali zgodbo o tem, kako je mama Rakša našla Mavglija pred brlogom in so ga potem sprejeli v svojo družino. Zvečer smo bili vsi mladiči svečano sprejeti v krdelo na Skali posveta in dogodivščina skupnega potepanja po džungli se je lahko začela.

Tekom vikenda smo preko igre spoznali še naslednje zgodbe iz Knjige o džungli: Kajin lov, Kako je prišel strah v džunglo, Rdeča roža, Tiger! Tiger!, Kraljevi ankus, Kako so spustili džunglo v vas, Rdeči psi in Pomladni tek. Dogajanje je bilo ves čas povezano- kot da bi bral zgodbo. Posebej me je presenetilo, na koliko načinov se da knjigo o džungli uporabiti pri vzgoji volčičev. Pri veliko odlomkih se da potegniti vzporednice s Svetim pismom. Zanimivo je bilo program doživeti v vlogi volčiča, saj sem že kar malo pozabila, kako izgleda, če imaš svojo gručo, krdelo in stare volkove, kakšen je občutek, če si zadnji pri kvizu zaradi pretežkih

vprašanj, da te je kar malo strah neznancev, ki pridejo za veliko igro in igrajo rdeče pse… Skratka, kako je biti volčič v krdelu.

Poleg tega je bila družba res odlična, ne bom pozabila prepevanja ob kitari pozno v noč in doživeto odigranih vlog naših starih volkov. Zaključili smo v nedeljo popoldne, se dogovorili, da se zopet dobimo spomladi na preverbi in se zadovoljno odpravili domov. MŠŽD bi vsekakor priporočila klanovcem/voditeljem, ki jih zanima vodenje volčičev, saj dobiš veliko zagona in svežih idej!

Skrbna mravlja

A ste mislili da bomo govorili o pravem potresu? Ne, ne, občinski štab Civilne zaščite Žirovnica vsako leto pripravi vajo za vse enote civilne zaščite. Letos so v Žirovnici uprizorili potres in poleg gasilcev, reševalcev in ostalih, smo tudi brezniški skavti na vaji zavihali rokave in skozi dve različni funkciji prikazali, da znamo in smo pripravljeni pomagati našim občanom:

Enota za postavljanje zasilnih bivališč:

Štirje voditelji in ena voditeljica tvorimo Enoto za postavljanje zasilnih bivališč. Kaj to pomeni? To, da ko nastopi kakšna naravna katastrofa, nesreča ali podobna situacija, v kateri je potrebno oskrbeti veliko ljudi tako zdravstveno kot tudi s hrano ter streho nad glavo, priskočimo na pomoč ter postavimo zasilna bivališča – po skavtsko: »članarje« in »štabce«. Vaja je potekala 28. 10. 2016 v Završnici in že vnaprej smo vedeli, da nas bodo vpoklicali, zato smo se pol ure pred predvidenim terminom zbrali pri Noču na kavi. Kmalu je zazvonil telefon in z napolnjeno prikolico smo se morali zglasiti na občini, kjer so nam dali nadaljnja navodila. Oddrveli smo do Završnice ter brez oklevanja poprijeli za delo. Suvereno smo se lotili postavljati članarja in dveh štabcev in dokončali še pred prihodom reševalnih ekip. Potem smo čakali na nadaljnje ukaze. Kmalu so se nam pridružili še člani Enote za

prvo pomoč s svojimi prvimi ponesrečenci, ki so jih oskrbovali v na novo postavljenem članarju. Priskrbeli smo jim še klopi, potem pa se počasi odpravili proti domu. Naš prispevek k vaji civilne zaščite se je tu končal.

Iskriva taščica

Enota za prvo pomoč:

Štirje aktivni voditelji, en klanovec in en član našega stega, aktiven na državni ravni, tvorimo Enoto za prvo pomoč občinskega štaba civilne zaščite. Kot ena izmed operativnih skupin, smo bili poklicani na vajo. Prva naloga po prihodu na prizorišče je bila pomoč gasilcem pri oskrbi in transportu poškodovank (skavtinje) do šotora namenjenega prvi pomoči. Tam smo jih zaščitili pred nadaljnjim ohlajanjem do prihoda ekipe Nujne medicinske pomoči, ki jih je nato odpeljala v Splošno bolnišnico Jesenice. Sledilo je dežuranje na prizorišču in druženje s kolegi gasilci do poznih nočnih ur. Okoli polnoči pa iz gozda kriki obupa poškodovanke (ne boste verjeli, še ene skavtinje). Po lociranju in oskrbi poškodovanke s sumom na poškodbo hrbtenice, je sledilo dežuranje dveh članov ekipe skupaj z gasilci do jutra. Ostali pa smo po kratki noči zjutraj nudili pomoč pri iskalni akciji izgubljenega in pogrešanega (brez heca – tudi skavt) na severnem pobočju Rebra. Iskalno akcijo je vodila Policija, sodelovali pa so Gorski reševalci Radovljiške postaje in Enote reševalnih psov Slovenije. Člani GRS Radovljica so najdenega podhlajenega moškega predali nam v nadaljnjo oskrbo in varstvo do prihoda vozila Nujne medicinske pomoči.

Ambiciozni medved

V tej rubriki po navadi govorimo o dogodkih, dejanjih, dosežkih, ki jih skavti v našem stegu dosežemo tako, da stopimo izven območja našega udobja. Tokrat za vas skrivnosti bivakiranja višjega voda, najboljša klanovska dogodivščina in seveda vsako leto nepozabni Jakec v Logatcu.

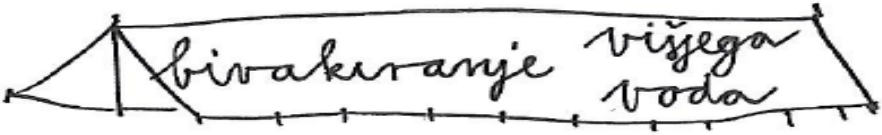

V petek, 4. 11. 2016 ob 15.00 smo se z višjim vodom zbrali pred cerkvijo na Breznici. Na prikolico smo naložili vso opremo. Nato smo se odpravili proti naši lokaciji ter med potjo pobrali še par skavtov. Med vožnjo po makadamu nas je zelo treslo. Ko smo prispeli na cilj, smo z manjšo težavo pripeljali prikolico ročno na travnik. Takoj smo si razdelili delo z iskanjem materiala za postavitev bivaka. Po večurnem nabiranju materialov, smo se lotili postavljanja bivaka. Bivak smo dokončali z dvournim nabiranjem listja za streho. Ko je bil bivak končan, smo se najedli večerje (kuskus z mesom in zelenjavo). Po tem smo nabrali drva za ogenj. Po nabiranju drv smo se greli ob ognju in se domišljali izzivov za krst novincev. Ko smo končali, smo se odpravili v bivak, kjer smo zakurili in šli v spalke in po 30 minutah smo vsi že spali.

Ko smo se v jutru zbudili, smo nabrali drva, potem smo zakurili in zajtrkovali jajca. Po zajtrku smo podrli bivak in čisto vse pospravili. Nato smo se namatrali z zelo težko prikolico, ki smo jo morali povleči gor po 40 stopinj nagnjenem klancu. Nihče ni bil dovolj močan, da bi jo povlekel gor, niti skupaj nam ni uspelo. Potem

smo privezali vrv na avto in nam je po dolgem času le uspelo. Napotili smo se na našo drugo destinacijo - Planina pod Golico. Bivak: bil je osem-kotnik, na vsaki stranici sta spala dva skavta. Na sredini bivaka je bil ogenj. Narejen je bil iz čisto naravnih materialov.

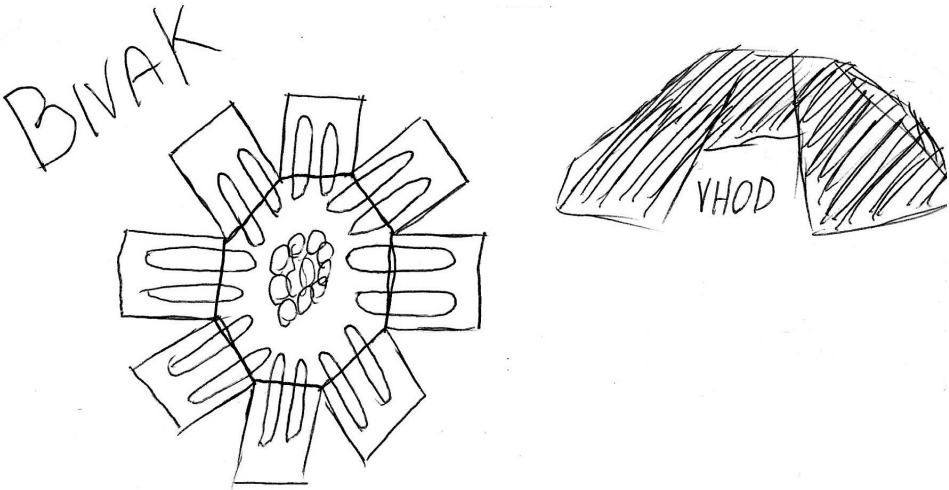

Drzni in poskočni orel

1. KLANA

Pisala se je sobota in s tem tudi naš prvi skupni izhod v neznano. Zbrali smo se pri jezeru v Završnici, ker pa smo se nekateri zbrali že veliko prej, smo mesto zbora prestavili v Zavrh bar, kjer smo ostale člane čarobe odprave počakali ob skodeli jutranje kave in s pogledom na prečudovito zamegljeno Završnico. Kavo smo popili in se vsi zbrali (4 klanovci, 4 voditelji), smo se odpravili na srednje deževno pot. Hodili smo nekaj časa, dokler nismo naleteli na Iskrivo taščico in Neustavljivega volka, ki sta nam predstavila MEPI in njegovo delovanje. Nadaljevali smo pot v smeri Smokuške planine, nato pa je mogočna moč Boga usmerila naše noge proti čudoviti gozdni jasi ob visokogorskem potoku in smreki. Ker smo se začutili z Bogom, smo takoj vedeli, da je to naše bivališče tega izhoda. Ob tehtnem premisleku smo si pošteno porazdelili naloge in se odpravili delat…postavili smo zgradbe in se posvetili programu. Ob sončnem zahodu je prišla posebna pogostitev z najboljšimi zavitki MERCI čokoladic *njam njam njam kako je bilo dobro*. Okus teh preslastnih čokoladic bo ostal za vedno v srčku nas, osmih klanovcev.

Na Zemljo se je spustil mrak in za tem tako nepričakovana trda tema…ampakkkk….ker smo bili pripravljeni na vse, smo imeli s seboj čelke in poln rokav asov. Prišli smo na idejo za zopet poseben obrok, to je bil najboljši, najbolj njam njam čokoladni fondi s polnim loncem mamljive stopljene čokolade in nekaj jabolki. S polnimi trebuhi in umazanimi usti smo se ob ognjišču lotili izdelave modelov za sveče adventnega venčka,

po koncu pa smo imeli najbolj zabaven zabavni večer in odpravo na svoja mesta v najboljšem in največjem bivaku »ever«.

Noč je potekala mirno in v presenetljivi tišini. Naslednje jutro smo imeli prav posebno budnico (nenapovedano), z zelo zelo posebnim obiskom, kajti okoli 7. ure je prišel »JAGR« s terenskim vozilom in nas začel poditi stran, saj smo bili »kao« na napačnem zemljišču. To vpitje je na noge postavilo našega vsemogočnega bosonogega Gašperja Stojca, ki ga je poslal stran (HVALA STOJC).

Po zajetnem zajtrku in vroči čokoladi so potekale priprave na sveto Mašo in pospravljanje naše prečudovite jase…dokončali smo sveče za adventni venec in naredili najboljši križ za sveto Mašo. Po Maši je župnik ostal na kosilu, kasneje pa smo se odpravili nazaj proti jezeru v Završnici.

P.S.:

Zakaj se pojavijo tolikokrat besede: najboljše, najboljši, najlepši, najbolj, kul…. ??
Ker je bil resnično tudi najbolj nepozaben izhod (Če te ni blo, nemorš vedt!)

Če se bo kdaj katera nadobudna skavtska dušica sprehajala po okolici smokuške planine in bo zagledala velik bel križ, bo lahko s ponosom rekla, da si želi biti tudi on/ona enkrat tako dober klanovec, da bo pustil/pustila svojo sled, ne da bi uničeval/a mati naravo.

Šarmantni volk

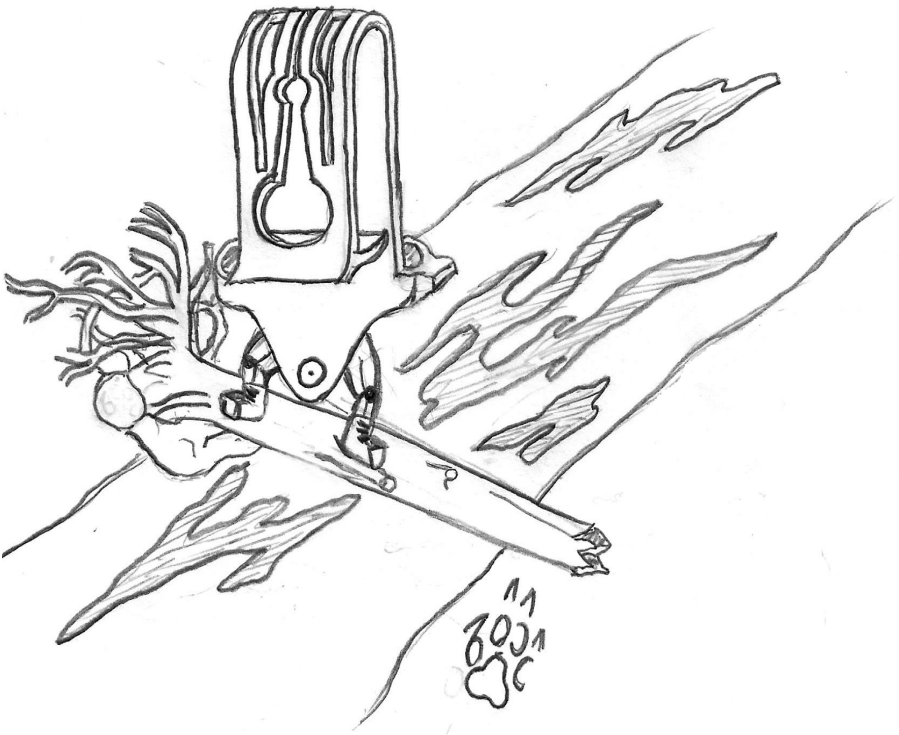

SPIDIGONZALESI

Moj prvi Jakec

Jakec? Še malo pred začetkom tega skavtskega leta sem o Jakcu vedela bolj malo. Da je to orientacijsko tekmovanje, slišala sem o nekaj zabavnih prigodah, ki so jih doživeli drugi in srečala mnogo skavtov, ki so že vnaprej vedeli, da se ga bodo vsekakor udeležili. Sledil je le še tisti »Zakaj pa ne?«, ki je kmalu povzročil iskanje članov naše ekipe. Kar nekaj časa je trajalo, da je ekipa končno štela 5 članov. Jaz, Navdušena sova, Navihana, Zagnana, in Razigrana vidra. Obnovile smo svoje znanje, se udeležile priprav, kjer smo se naučile načrtovati pot, predvideti zanjo porabljen čas in PRAVILNO izmeriti azimut.

Tisti petek, ko smo sedli na vlak proti Logatcu, je kmalu prišel. Že v Ljubljani, kjer smo prestopili, smo srečali dva skavta, kasneje še dva in kmalu smo bili po celem vlaku. Pot do Logatca ni bila dolga, le od železniške postaje do šole se je malo zavlekla, saj smo se šli »Ne bodi ovca«. Petkov večer je bil bolj sproščen, igrali smo ukulele, kitaro, peli, drseli po hodniku…skratka imeli smo se fajn.

Medtem, ko smo v soboto zjutraj šle v pekarno (Monika, najlepša hvala za sirovke!), so prišli še ostali. Telovadnica je bila čisto polna in videle smo kar nekaj skavtov, ki so rahlo razočarani že odpisali menda kar težek test. Ugotovile smo, da bi bilo pametno še malo ponoviti, saj je tudi nas čakal topo test in vrisovanje

točk, tako smo hitro vzele skavtski priročnik in začele. Nekaj čez enajst smo tudi me odpisale, imele smo dober občutek in kasneje smo bile tudi z rezultatom zadovoljne. Še nekaj Monikine psihične podpore, spodbudno sporočilce na vitergínčkih za energijo in slišati je bilo le še: »Spidigonzalesi! Arriba, arriba, andale, andale!«.

Tako se je naša pot začela. Brez težav smo orientirale karto, na hitro pogledale pot in kar hitro prišle do prve točke, kjer smo med čakanjem naredile načrt do naslednje. Tudi naloga na prvi nam je šla dobro od rok in ne moremo reči, da nismo dobro začele. Tudi z najdbo druge nismo imele preveč težav, le nobene točke nismo dobile pri nalogi. Kar pa nas ni zaustavilo in nadaljevale smo do tretje točke, za katero smo porabile nekaj več kot 2 uri in se po večkrat prehojenem istem območju, večkratnem srečanju z zelenim traktorjem, neštetokrat orientiranem zemljevidu, izmerjenem azimutu, izmerjeno zračno razdaljo, hoji po potoku, ki nam bo brez skrbi ostal v spominu in pojedeno malico, obrnile. Odločile smo se, da bomo poskušale priti do 7. in 8. točke, ki sta bile bliže cilju, a kar daleč od tam kjer smo bile me. Obrnile smo se, srečale še nekaj skupin, ki so bile namenjene nazaj, nekaj klanovcev in solo tekmovalcev. Na križišču, ki je križalo pot za nazaj in pot do 7. in 8. točke pa smo na hitro izračunale čas, ki bi ga porabile, da pridemo do točk in do cilja ter precej razočarane ugotovile, da nimamo dovolj časa, da bi našle vsaj eno in pravočasno prišle nazaj. Nismo niti vedele ali je točka mrtva ali ne, bile smo že malo utrujene in lačne….in zaradi veliko drugih izgovorov, ki so letos žal premagali

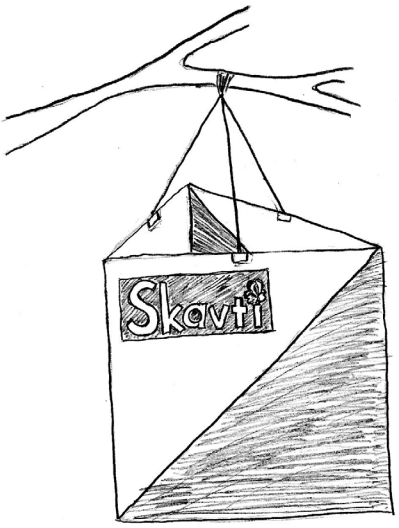

našo željo po vsaj še eni osvojeni točki, smo se kljub vsemu vesele, za izkušnjo bogatejše in trdno prepričane, da bomo naslednjič boljše, obrnile in se približno pol ure prej vrnile v telovadnico.

Tam so že bili naši klanovci, voditelji…vsi, ki so se še udeležili Jakca. Pričakale smo Moniko, ki je ravno pisala topo teste. Povedale smo ji o vseh dogodivščinah, o potoku, ki je bil povsod, o vseh cerkvah, ki so v Logatcu (ogromno jih je), o neznanju merjenja azimuta, o poteh, ki vse vodijo do istega mesta, o spoznanju, da res ne prideš daleč, če greš kar naravnost… Preizkusile smo tudi kebab in hamburger, ki nam ga je priporočila Monika in zvečer na koncertu Čukov pele, kar se je dalo naglas, plesale, spoznale kar nekaj novih skavtov in se imele kar se je dalo dobro. Ker pa vsega mora enkrat biti konec, smo se naslednji dan poslovili s sveto Mašo, po njej pa razglasili še rezultate. Še posebej smo bili ponosni na Berto! Za nas pa vemo le to, da smo bile nekje na polovici in da je bila izbira orientacije kot veščine več kot odlična (pa še Rok ne bo žalosten).

Priročna Košuta

IME EKIPE

Tretji vikend v oktobru, smo se tudi ekipa »Ime ekipe« dovolj opogumili in natrenirali svoje možgančke ter mišice in odšli v Logatec na Jakca.

Po dveh vožnjah z vlakom, klepetu in petju kasneje, smo končno zagledali železniško postajo Logatec in se brž odpravili v telovadnico, kjer se je že začel naš program.

Naši ekipi je manjkala Urša (močno smo jo pogrešali!), zato smo medse sprejeli kar dva nova člana; Matija in Niko iz Domžal in Prebold-Polzele. Še zadnjič smo osvežili svoje topografsko znanje in ga nato v teoretičnih testih tudi ponosno pokazali. Sledile so delavnice, kjer smo se lahko preizkusili v streljanju na daljnovod ali v pihanju žogic.

Nikakor nam ni dalo miru, da bomo na pot odšli predzadnji; proti jutru smo želeli namreč malo pospat ;). No, ampak ker se v vsaki »slabi« stvari najde tudi nekaj dobrega, ni trajalo dolgo, da smo to dobro stvar našli tudi mi! Izvedeli smo namreč, da nam bodo žur naredili Čuki; in res, cel večer smo prepevali o krokodilčkih, hribih in prijateljih.

Čas je minil kot bi mignil in ko smo se končno odpravili na pot, sta nam v ušesih še vedno odzvanjala Hugo in Ribič Pepe. Bili smo polni energije in pesmi ter bansi so nam krajšali čas. Med hojo smo poleg orientiranja imeli nekaj časa za medsebojno spoznavanje in povezovanje, kar je bilo še posebej všeč Mihu. Urh je bil navdušen nad skupinskim entuziazmom čez celotno nočno avanturo pohajkovanja in prepevanja, ki so nam ga dali Čuki.

Nazaj smo prišli z enourno rezervo spanja, zato smo ob Monikinem vprašanju: »Kako vam je šlo?« zaviti v spalke le nekaj navdušeno, a zaspano zamomljali in v trenutku pospali.

Po jutranjem umivanju zob (z glasbeno podlago!) ter zajtrku, smo imeli mašo. Bili smo nadvse hvaležni za ripstole, da so bili v oporo našim hrbtom po tako pestri noči. Počakali smo na rezultate in kljub temu, da mogoče naš rezultat tega ni pokazal, smo zadovoljni odšli Breznici naproti.

Zaljubljena mravlja

BERTA

Že četrto leto zapored se je ekipa Berta odpravila na orientacijsko tekmovanje Jakec. Berta je bilo ime naše skupine že ko smo tekmovali v kategoriji JAKEC PP (kategorija popotnikov in popotnic), letos pa smo jo ponesli tudi v kategorijo JAKEC². Ime Berta izhaja iz poimenovanja naših presvetih svetilk, sposojenih od zabrezniških gasilcev (Gasilci hvala vam!), ki so nam vsa štiri leta do zdaj precej olajšali orientacijo po Jakčevih stezah.

Že po lanski zmagi v kategoriji Jakec PP smo si rekli: »Drugo leto pa na JAKEC²!«. In to smo tudi storili. Bili smo odločni in motivirani, da poskusimo tudi v tej kategoriji zmagati. Vendar nismo pozabili niti na to, da se nam kaj hitro lahko pripeti tudi manjša ali večja napaka in pristanemo nizko na lestvici. Ker verjamemo, da je 'psiha' zelo pomemben dejavnik pri nočni orientaciji, smo vse naše pozitivne misli raje usmerili na dosego zastavljenega cilja.

Preden smo se odpravili na pot, so nas seveda čakali še izpiti iz znanja topografije in vrisovanja točk na zemljevidu. Da bi dosegli čim boljši rezultat, smo se zadnje minute intenzivno »piflali« topografske znake in osvežili spomin na pravila vrisovanja. Še preden so bili objavljeni rezultati testov, nas je ob 20:15 čakal odhod na progo. Že popoldne smo sklenili, da bomo čim večji del poti pretekli, četudi nam naslednji dan odpadejo noge.

Za razliko od lanskega leta nismo izgubljali toliko časa z iskanjem točk, saj smo vedeli, da moramo s progo opraviti kar se da hitro, kajti konkurenca je bila zelo močna. Od začetka smo morali najti nekaj mrtvih točk, katere smo seveda našli, nato je sledila živa kjer smo si vzeli trenutek za požirek čaja in že smo se

odpravili naprej. Nekaj zmede je prišlo v nadaljevanju, ko smo na gozdni cesti odšli v napačno stran, a smo to kmalu opazili in se hitro obrnili. Ko so se bližale zadnje točke, smo bili že kar malo izmučeni, a se nismo dali kar tako. Za posladek pa je bila tu še zadnja točka, ko so nas že prav fino bolele noge. Morali smo priti na vrh hriba, kjer je bila točka. Stisnili smo zobe in tudi to našli, nato pa samo še nekaj kilometrov teka do cilja. Vse od štarta do cilja smo tekli, kljub bolečinam v nogah. S tem smo dosegli vrhunski čas proge 6ur in 50min, kar je bil tudi najboljši dosežen čas. Na našo žalost pa za zmago ni zadoščal samo čas, vendar tudi točke, zato smo se morali zadovoljiti z odličnim tretjim mestom.

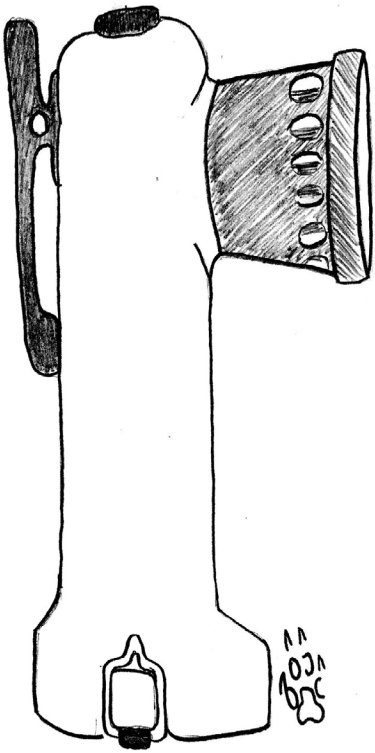

V nedeljo dopoldne je sledila razglasitev rezultatov. Z vsakim razglašenim mestom se je napetost vedno bolj stopnjevala. Napoved tretjega mesta in tu smo bili mi, 3. mesto v kategoriji JAKEC² je dosegla skupina BERTA!!! Takrat smo vedeli, da je bil naš trud poplačan. Sledila je evforija navdušenja. Zahvaljujoč izvidnikom in vodnicam so se slišali tudi spodbudni kriki iz dvorane. Polni zadovoljstva smo poleteli na oder in prevzeli nagrade in pokal. Letošnji Jakec je bila ena izmed težjih preizkušenj. Posledice v nogah pa smo kljub kondiciji čutili še nekaj dni kasneje, a končni rezultat je poplačal vse trude!

Usekani jazbec

Uspešno smo zaštartali z novim skavtskim letom in kot se rado zgodi, vsako leto dobimo kar lepo število novincev. Nekateri se na prehodih prvič srečajo z izkušnjo skavtov in se včasih celo prestrašijo ob vzklikih naših klicev, ali pa ob sprejemu v vejo, da ne govorim o pravilih in o drži v kvadratu i. Kako so potekali letošnji prehodi, kaj nam je bilo najbolj všeč, kako izgledajo prehodi skozi oči novinca ter kako se novinci sploh počutijo pri skavtih, pa v nadaljevanju.

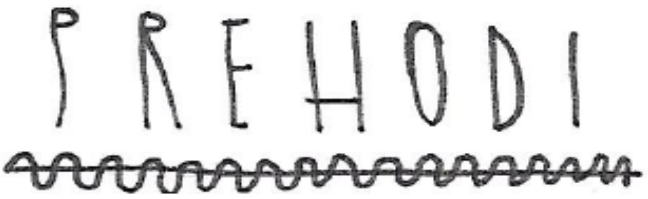

V nedeljo 9. 10. 2016 smo imeli prehode. Zbrali smo se ob 10:00 v Dvorski vasi. Ko smo se vsi zbrali, smo imeli kvadrat. V kvadratu so nam voditelji zaigrali igrico Abrahama. Potem smo se odpravili v gozd, kjer se je vse začelo. Izvidniki in vodnice smo si najprej izmislili izzive za novince in jih potem tudi sprejeli. Pred sprejetjem novincev so nas zapustili tudi nekateri starejši skavti, ki so šli v klan. To so bili kar malo žalostni trenutki, dobili smo solze v očeh. Ta dan je bil čustven a hkrati tudi lep.

Iskrena košuta

Izvidniki in vodnice smo pripravili krst za novega voditelja, ki je prišel v četo Jakoba in se poslovili od Stojca in Koserja. Dali smo jima nekaj stvari za poslovilo (marmelade, vloženo hrano in sliko). Stojc nam je za spomin dal obeske, na katerih piše »WHY«. Preživeli smo čudovit dan, čeprav nas je nekoliko zeblo, a bilo nam je všeč.

Inovativna vidra

Na prehodih je bilo zelo fajn kosilo (golaž in polenta). Žalostno je bilo, ko se je stara Akela poslovila.

Tina

Vse mi je bilo všeč. Še posebej pa kosilo.

Štefan

Sem žalosten zaradi gumba (klanovci so namreč novince sprejeli z iniciacijskim obredom, pri katerem so jim odrezali spodnji gumb na kroju), ampak drugače pa zelo zanimivi prehodi in zame predvsem drugačna »avantura« kot ponavadi. Pa polenta je bila dobra.

Iznajdljivi volk

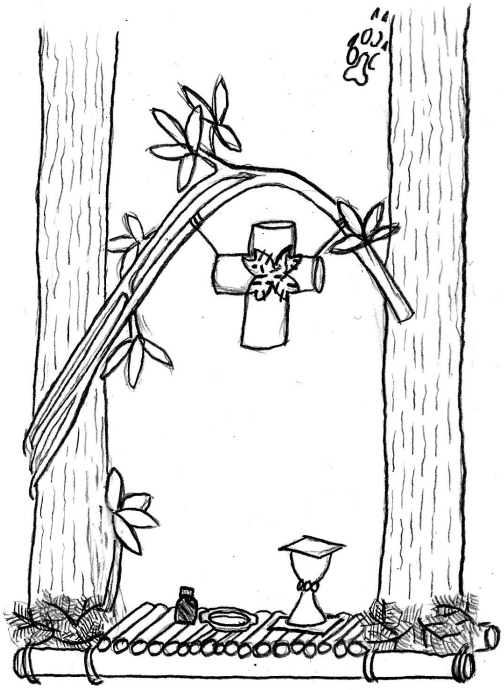

Skavti so bili na prehodu vsi v krojih in kavbojkah. Kot vedno pa niso pozabili na rutke. V krogu so nam voditelji zaigrali predstavo od Abrahama. Tako pa nas je tudi Abraham popeljal do travnika. V tem prostoru so izvajali kvadrat. Novinci pa smo se poleg voditeljev veliko naučili. Elegantno smo odkorakali v krog k ostali četi. Dinozaversko so nas gledali, saj so vedeli, da sledi krst. Nihče ne bi rekel, da smo se bali, samo pripravljeni nismo bili. Opazovali smo zastavo, potem so sledile igre. Potem pa maša, ki je bila sicer kar dolga, verjetno zaradi mraza. Resnica je, da smo bili že skoraj vsi lačni. Improvizacija nas ne bi rešila pred lakoto, rešila nas je polenta. Polenta je bila za nekatere dobra, seveda spet za druge, ki smo resno pozabili menažko pa ni bilo tako okusno. A še vedno smo bili veseli, kajti sledile so igre. Vendar vse dobro se enkrat konča. Le malo smo se še igrali, potem pa proti domu. Eskimska obleka nam je pomagala, da nismo zboleli. Neverjetno je bilo.

Ruth Romih

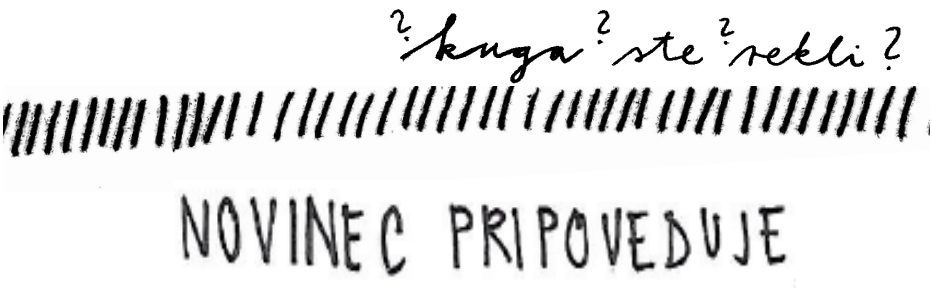

Za skavte sem izvedela od prijateljice Ane V. Zdeli so se mi pustolovski in zanimivi, zato sem se vpisala. Zelo sem se veselila prvega srečanja. Ko je napočil dan srečanja, sem vse spoznala in uživala.

Ana Šebat

Najbolj mi je všeč, ko s skavti kaj izdelujemo. Za skavte mi je povedal moj bratranec. Na skavtih mi je zelo všeč.

Lina Jarkovič

Najraje imam, da hodijo na skavte tudi moji sošolci in sem lahko v njihovi družbi. Srečanje, ki se ga najbolj spomnim je srečanje, ko smo šli na skalo posveta. Za skavte sem izvedel od moje sestrice Špele.

Miha Bertelj

Všeč so mi razburljivi dogodki. Skavti se mi zdimo kot ena velika družina. Tudi moja ati in mami sta želela biti skavta in sta zato tudi mene prepričala. In tako sem postala skavtinja.

Mojca Možina

Ob besedi skavt takoj pomislim na rutko, Jezusa in svečo. To, da smo veliko v naravi in da izdelujemo stvari, to mi je pri skavtih najbolj všeč! Za skavte sem izvedela od prijateljev.

Lorin Rebol

Izdelovanje stvari mi je pri skavtih najljubše in pa to, da gremo velikokrat v naravo. Z ostalimi volčiči se dobro razumem in skavti so mi všeč.

Naja Hvala

Najbolj mi je všeč, ko volkci dobimo plene. Za skavte me je navdušila moja sestra. Na skavtih pa se počutim dobro, fajn.

Matej Tavčar

Na skavtih najraje ustvarjam, pečem in delam izdelke. Najbolj se spomnim, ko smo skupaj pekli kruh kar na ognju. Na skavtih mi je všeč.

Jaka Reš

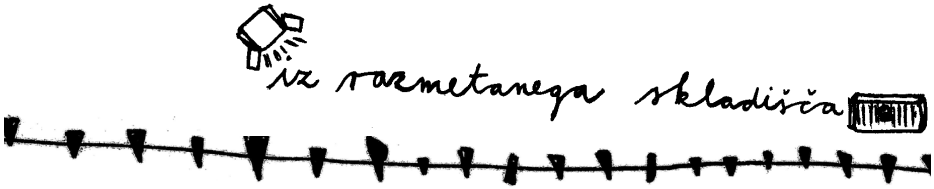

Kakor naš gospodar vestno skrbi za opremo v našem skladišču, skrbi tudi za to, da bomo znali poskrbeti za svojo opremo tudi mi doma. Se vam je torej že zgodilo, da bi se vam snela sekira? To zdaj ni več problem, saj nam je na pomoč priskočil Ognjeviti svizec, ki ve kako se tem rečem streže.

Eden večjih problemov pri veliki uporabi sekire je ta, da se nam sname. Na to se lahko tudi preventivno pripravimo. To storimo tako, da imamo vedno s seboj vsaj 1 kajlico, da v primeru, da se nam sekira sname oz. je tik pred tem, jo lahko nazaj nasadimo. Pred uporabo bi lahko tudi zgornji del sekire namočili v vodo, kjer bi se les napil vode in se napihnil, kar bi pomenilo močnejši spoj glave sekire in ročaja. To ni priporočljivo narediti večkrat, saj s tem poslabšamo leseni del sekire. Vedeti moramo, da takoj, ko damo sekiro iz vode, jo moramo dobro obrisati, saj bo na zraku takoj začela rjaveti.

Potek nasajanja sekire:

1.

Preden začnemo z nasajanjem, moramo glavo sekire dobro očistiti, saj bo, v primeru da bomo imeli umazanijo v odprtini za ročaj, zelo velika verjetnost, da se nam bo ta v prvih parih zamahih ponovno snela. To storimo tudi z zgornjim delom ročaja. V primeru, da je to nova glava oz. ročaj, nam to ni potrebno narediti.

2.

Nato v zgornji del ročaja (v primeru da je še nima) naredimo približno 3 cm dolg utor. Ta je vzporeden z večjo ploskvijo glave sekire.

3.

Glava in ročaj morata iti tesno skupaj, saj če bo prevelika razlika med njima ta spoj ne bo dovolj močan. V velikih primerih si moramo pomagati s kladivom, vendar nikoli ne udarimo po glavi sekire, ampak to čim bolj kar lahko ročno porinemo na ročaj in jo nato obrnemo na glavo ter udarimo po spodnjem delu ročaja ali pa jo držimo pokonci in udarimo s spodnjim delom ročaja v trdo podlago.

4.

Za konec v utor zabijemo kajlico, katera je vedno narejena iz trdega lesa (bukev ali jesen). Kajlice nikoli ne moremo zabiti do konca, saj smo, v primeru da nam je uspelo, naredili premajhno kajlico oz. je prevelika razlika med glavo sekire in ročajem. Toliko, kolikor gleda kajlice ven, jo moramo odžagati, pri tem pa moramo biti pozorni da je ne zmajemo.

Ognjeviti svizec

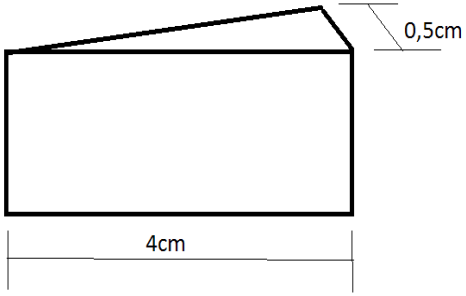

Vedno je fajn biti malo ambiciozen, zato nam je Ambiciozni medved zopet postregel z ambicioznim zimskim podvigom. Danes je torej dan, da si rečete: »Takoj ko bo zapadel sneg, bom sprejel izziv in znanje, ki sem ga pridobil s tem člankom, izkoristil, da noč preživim v bivaku iz snega!«

Prejšnjič sem predstavil bivakiranje na »klasičen način za prehodna obdobja leta«. Sedaj pa, ko smo sprejeli Luč miru iz Betlehema in nas po 15-minutnem večernem kramljanju zunaj lahko že pošteno pritisne mraz, je čas da osvetlimo tudi temo bivakov, ko zemljo pokrije sneg.

Na splošno pri veliko skavtih opažam zmotno prepričanje, da sneg z vidika bivaka ne prinaša nič dobrega. Tukaj vam bo vsak bolj izkušen skavt, ki je že imel privilegij noč prespati v igluju potrdil, da temu ni tako. Sneg je namreč odličen material za gradnjo, saj je tako trden, kot izolativen. Ti dve lastnosti pa bivak iz snega naredita vrednega zaupanja in toplega. Če namreč bivak naredimo, kot se zagre nam temperaturo notri dvigne nad ničlo.

Smreka, ki ima pozimi pod seboj lahko tudi čisto suha tla. Velika prednost izkušenega skavta je, da zna prepoznati naravne danosti in jih obrniti sebi v prid.

Kot že vemo, je pri postavitvi bivaka nadvse pomembna varna lokacija. Če nam vreme dopušča in bomo bivakirali v snegu je prav da gledamo, da nam bo čim večja količina snega čim bliže in nam bo tako nekaj energije ostalo še za pripravo kakega toplega obroka pred spanjem. Misliti je treba tudi na padajoče snežne mase z vrhov visokih smrek, ki pri veliki višini lahko dobijo veliko hitrost in nam hitro kaj podrejo na glavo.

Sama bivališča v snegu so dokaj podobna tistim klasičnim bivakom iz naravnih materialov, saj lahko poljubno vključujemo sneg v zgradbo bivaka namesto ostalih izolacijskih slojev. Takih metod se poslužujemo če v bližini ni dovolj debele snežne odeje, da bi lahko naredili kup in izdolbli snežno luknjo. Vendar tu je treba biti izredno previden, saj če delamo bivak iz snega ali snežno luknjo in zunanja temperatura ni dovolj nizka bomo s svojimi telesi in dihanjem še dodatno ogrevali notranjost bivaka, zunaj pa ne bo dovolj mraz da bi jo sproti hladil in varoval pred taljenjem. Izkušnje govorijo, da snežni bivak v takih razmerah ne prinaša prespane noči in suhega jutra.

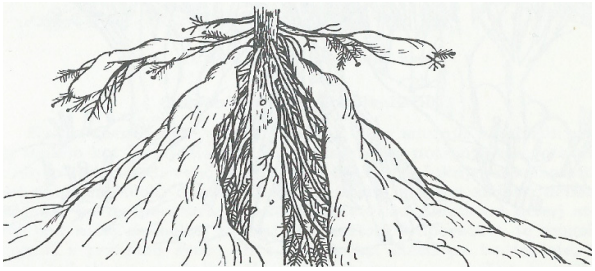

Bivak prikazan na sliki predstavlja mešanico iznajdljivosti in varčnosti. Oboje nam prav pride, ko bivakiramo nenačrtovano.

Ko pa nam je Mati narava še posebej naklonjena in nam v zahvalo za skrbno in odgovorno ravnanje z njo povrne s tisočerimi milimetri snežne odeje ni več vprašanje, če boste priliko (katere povratna doba je vse daljša) zagrabili in prespali v igluju. Igluji v našem domačem okolju, torej v dolinah so kar zamudna reč. Sam sem odlično izkušnjo s pravim iglujem imel na zimovanju z noviciatom, kjer sta nam voditelja Barbara in Blaž odstopila pripravljen program, da smo fantje cel popoldan delali iglu za cel noviciat.

Postopek je sledeč: Ponavadi je potrebno najprej sneg nametati na kup, ga malo poteptati in nato še izkopati kak kubik ali dva. Rado se zgodi, da v delo zagrizemo in šele na koncu spoznamo, da smo premočeni do kosti. S tem se ni za šaliti, saj če je odeja debela in noč v Završnici mrzla, se hitro zgodi, da se tisti ki je šel po drva ne vrne več. Mraz in izčrpanost se hitro naščuvata proti vam in najbolj osnovni ukrep je, da ste -če se le da- suhi. Pametno pa je, da vedno preden postavimo bivak - postavimo ogenj; ta bo pazil na nas in nam kar znova višal moralo. Ko končamo z delom se torej preoblečemo in, ker nas (navdušene zgradbarje) k zaključku del prisili mrak, pristavimo večerjo ter kako rečemo. Večerja naj ne bo sendvič, ampak topla juha iz vrečke, enolončnica, kaj izpod peke, hrenovke. Zakaj? Hrana že sama deluje kot gorivo in ko v telo vnesemo pol kilograma nečesa s temperaturo 40°C to deluje kot termofor, le da ogreva pravi del (notranje organe in arterije, ki toploto črpajo po telesu).

Pri igluju je treba upoštevati tudi, da se mrzel zrak steka v najnižjo točko in je zato dobro, če spite dvignjeni nad vhodom. Zelo pomembno je torej kroženje zraka in bognedaj, da iglu neprodušno zaprete! Previdnost ni odveč in zato v najnižjo točko igluja postavimo tudi svečo, ki bo pokazala kdaj se bo na dno začel koncentrirati

ogljikov dioksid. »Eh, zdej ga pa serješ! Kako bom pa vidu svečo če bom spal?!« Ne boš je, ne. A če boš v igluju prej kuhal na gorilniku, imel prižganih 10 sveč in zrak delil s še štirimi prijatelji, boš v roku dobre ure videl ali zrak kroži z zadostnim pretokom ali ne.

A-sloj mrzlega (težjega) zraka

B-prehodno območje, območje ogrevanja zraka

C-območje toplejšega (lažjega zraka)

D-luknja za prezračevanje

E-vhod

F-nahrbtnik, kot zapora za preveč intenzivno zračenje

Slika iz priročnika Vojaško gorništvo (avtor: M. Kuhar) nazorno pokaže zgledno postavljen bivak z vidika višin in kroženja zraka. Zaprtje vhoda do te mere, da preprečuje kroženje zraka odsvetujem.

Upam, da sem vam glave napolnil z idejami in da boste vi naši urednici stali ob strani v naslednjem Plamenčku z reportažami iz vaših bivakiranj. Za zaključek pa še pohvala našemu klanu in višjemu vodu za nabiranje izkušenj pri gradnji bivakov in bivakiranju, le tako naprej!

Ambiciozni medved

intervju: SKRBNA PIŽMOVKA

Pia, lep pozdrav.
Živjo Simon.

1. Kako se počutiš v našem stegu? Kako se počutiš v veji in v skupnosti voditeljev?
Super! Biti skavt v tako dobri družbi - stegu, v veji in SKVO-ju, je res idealno. Ne samo, da se imaš fajn in skupaj ustvarjaš spomine, pomembno je tudi, da lahko računaš na soskavta, da veš, da ti bo pomagal, ko boš v stiski s časom pri pripravi srečanj. Take malenkosti res štejejo in mislim, da jih je v našem stegu (sploh pa med voditelji) res veliko.

2. Svojo voditeljsko pot si se odločila nadaljevati v veji PP. Kaj te je prepričalo, da si postala voditeljica prav v klanu?
Biti klanovodja ima res nek svoj čar in po eni strani odgovornost. Ko sem lani še služila v klanu, me je res pritegnilo vzdušje in energija mladostnikov (malo mlajših pa tudi starejših). Potem ko sem malo bolj razmišljala, kako bi nadaljevala skavtsko pot, se mi je ta ideja zdela vedno bolj primerna. Dober zagon je bila tudi taborna šola Metoda PP, kjer sem se veliko novega naučila in spoznala, kaj vse še manjka v našem klanu.

3. Kot nova voditeljica imaš zagotovo veliko novih idej in energije. Kaj boš poskušala spremeniti oziroma izboljšati v veji in v samem stegu?
Haha! Ja, energije je res veliko, a včasih zmanjka časa, da bi uresničila vse svoje potenciale. V klanu bo ena izmed sprememb, ki klanovce še čaka, tako imenovano osebno spremljanje, kar sem si zadala tudi za korak voditelja. Seveda ti vseh idej ne morem zaupati, ker potem ne bo več presenečenj za klanovce. V stegu se po novem trudim, da bo spletna stran počasi dobila bogato vsebino, a vse ob svojem času.

4. Kateri je do sedaj tvoj najljubši skavtski tabor in zakaj?
Izmed vseh taborov so mi najbolj všeč prav potovalni tabori, ko premaguješ ovire, ki se pojavijo na poti, od kondicijskih pa vse do motivacijskih. Najljubši tabor, hmmm? Mogoče kar letošnja taborna šola. Zakaj? Zato, ker je po eni strani vsebovala vse; od potepa, pridobivanja skavtskega znanja, hoje, nošenja težkega nahrbtnika, do spoznavanja prečudovite Slovenije, zvezdnatega neba, pa seveda druženja z novimi skavti in sklepanja prijateljstev.

5. Katere dejavnosti te poleg skavtstva še veselijo?
Petje v zborih. Letos sem začela peti pri Ženskem komornem zboru ČarniCe. Poleg tega še igranje orgel in klavirja. Navdušujem se nad hribolazenjem, zelo uživam v naravi, dobrih razgledih na vrhovih gora ... Rada si vzamem čas za branje dobrih knjig, fotografijo ...

6. Ob nedeljah poješ tudi v zboru Pojem.si in zraven tudi igraš orgle. Katera je tvoja najljubša pesem?
Ta je pa težka. Ko takole razmišljam, nimam nobene najljubše. Nekatere pesmi so mi bolj všeč, nekatere manj. Pri srcu mi je, če je skladba dobro in z občutkom zapeta, tako da pobože dušo. Pri

orglah so mi všeč tiste skladbe, ki zadonijo po celi cerkvi, posebej ko si sam zvečer za orglami in ustvarjaš glasbo.

7. Vemo, da pridno študiraš v Ljubljani. Kaj študiraš in kaj si želiš postati oziroma kaj bo tvoj poklic?
Študiram sanitarno inženirstvo. Po domače povedano bom inšpektorica. Vendar naj vas opozorim, da to področje zavzema veliko več kot samo to. Veseli me, ker sta študij in delo povezana z naravo (zrak, voda, prst, mikroorganizmi) in človekovim zdravjem. Moje področje dela bo tako zajemalo preventivo in zaščito zdravja človeka s higienskimi režimi in standardi.

8. Na katerem področju se ti zdi, da si zato ker si skavtinja najbolj napredovala?
Najbolj sem napredovala v veščinah in odgovornosti. Predvsem v vzdržljivosti ob dolgih potovalnih taborih, pogumu kot je spanje pod milim nebom in bivakiranje pri nizkih temperaturah, in seveda spoznavanje novih in novih ljudi.

9. Ali rada bereš? Katero knjigo bi nam predlagala v branje? Ali meniš, da skavti dovolj beremo?
Rada berem, a časa je premalo. Sedaj berem Pot, Nejca Zaplotnika. Nekatera razmišljanja so me res nagovorila. Priporočam v branje tistim, ki imate radi gore.

10. Kam bi se skupaj s klanovci najraje podala na poletni tabor, če bi dobili neomejeno količino denarja?
Šla bi raziskovat Novo Zelandijo, Islandijo, fjorde ... Gotovo nekam, kjer je lepa in raznolika narava ter znamenitosti.

11. Pri skavtih si že kar nekaj časa, zato se je zagotovo nabralo že kar nekaj zanimivih prigod, zagotovo pa obstaja kakšna prav posebna, ki se ti je vtisnila v spomin. Nam jo zaupaš?
Res jih je veliko. Najbolj mi ostaja v spominu klanovsko bivakiranje ob Kolpi, ko smo si iz čolnov naredili streho nad glavo in nas je ponoči zalilo neurje. Takih prigod se velikokrat spominjam.

12. Za konec nam zaupaj še tvojo najljubšo misel Baden Powell-a.
Delaj tako, da bo tvoja dejanja in misli vodila ljubezen.

Hvala za pogovor, Pia. Bodi pripravljena.
Vedno pripravljena in srečno pot.

Simon, Vzdržljivi gams

predstavljamo vam

Zgodba o Bi-Piju

Ste se kdaj vprašali koliko dejansko veste o našem ustanovitelju Robertu Stephensonu Smythu Badenu-Powellu lordu Gilwella, ki mu skavti skrajšano pravimo kar Bi-Pi, kar je hkrati tudi kratica za naš skavtski pozdrav »Bodi pripravljen!«? Verjetno niti niste vedeli njegovega celotnega imena, ampak naj vas to ne skrbi, saj si boste od zdaj naprej lahko v vsakem Plamenčku prebrali del zgodbe njegovega življenja. Pa kar začnimo!

Ko je bila gimnazija Charterhouse še v Londonu, so med njenimi šolarji in sinovi mesarja s Smithfieldskega trga, ki je bil na drugi strani šolskega obzidja, stalno potekali različni obračuni. Eno teh bitk, ko so kosi opeke in drugi predmeti spet frčali čez obzidje, je opazovala tudi skupina mlajših fantov, ki so navijali za svoje starejše vrstnike. Naenkrat so se šolska vrata odprla in ven je stopil ravnatelj dr. Haig Brown, ki so ga klicali »Stari Bill«. Trenutek ali dva je opazoval bitko, potem pa dejal opazovalcem: »Če greste ven pri tistih stranskih vratih, bi jih lahko napadli z boka.«

»Vrata so zaklenjena, gospod!«

»Res je, toda prinesel sem ključ.«

V nekaj minutah so izvedli napad in sovražnik je bil poražen. Med temi mlajšimi učenci je bil tudi pegast fantič šibke postave in peščenih las, ki je pozneje zaslovel kot branitelj Mafekinga in

ustanovitelj gibanja skavtov in skavtinj. Vsi so ga poznali pod imenom »Bi-Pi«. Njegovo polno ime je bilo Robert Stephenson Smyth Baden-Powell.

Rodil se je 22. februarja 1857 v Londonu. Njegov oče je bil anglikanski duhovnik, profesor na Oxfordu in ugleden znanstvenik. Tudi Bi-Pijeva mati je bila hčerka znanstvenika, admirala Williama Smytha, sorodnika bolj znanega kapitana Johna Smytha, ki je bil raziskovalec kraljice Elizabete in je pomagal ustanoviti kolonijo Virginia v Ameriki. Ko je bil Bi-Pi star tri leta, je izgubil očeta. Družina takrat ni bila najbolje preskrbljena. V njej je bilo sedem otrok, od katerih je bil najstarejši Warington star trinajst let, najmlajši Baden Fletcher pa komaj en mesec. Bi-Pi je bil peti otrok. Imel je štiri starejše brate, od katerih je eden umrl že leta 1862, ter mlajšo sestro in brata. Bili so zelo vesela gruča otrok, katere vodja je bil Warington. Lahko jih primerjamo z vodom, kajti bratje so bili prava skupinica pustolovcev. Mati jim je, kljub zaskrbljenosti, pustila, da so se takoj, ko so dovolj odrasli, zabavali po svoje. Warington se je spoznal na vse v zvezi z morjem. Šolal se je na Conwayu, zato je bilo povsem naravno, da so njegovi mlajši bratje svoje zgodnje dni vadbe preživljali v čolnih in na majhnih ladjah. Niso si mogli privoščiti zelo velikega ali dobrega plovila, so pa sami izboljšali tistega, ki so ga lahko dobili, usposobili svojo ladjo za plovbo po morju in doživeli mnogo pustolovščin. Nekatere izmed njih so že mejile na katastrofo.

Se nadaljuje...

(Vir: E. E. Reynolds: Bi-Pi: zgodba njegovega življenja)

Vesela fizika z Volčičem Štefanom

BALON SODABIKARBON

Potrebujemo:
-SODOBIKARBONO
-KIS
-STEKLENICO
-LIJ
-BALON

Postopek:
S pomočjo lija stresemo 2 žlički sodobikarbone v balon.

V steklenico vlijemo 1 dcl kisa. Balon nataknemo na vrat steklenice in v steklenico stresemo sodobikarbono.

Nastane kemijska reakcija, pri kateri se sprosti CO_2. Balon se napihne.

STUDIO

← TOLE RABŠ

RABMO:
-Pou kile moke
-Paradajzova mezga
-Voda
-Sou
-Salama
-Nariban sr
-Kuruza
-Ole

Moko stresemo v posodo, dodamo ped soli in ji počasi dodajamo vodo. To dvoje mešamo skupaj dokler se vam mešanica ne lepi več na prste (če ste dodali preveč vode samo zmešajte zraven še malo moke).

Iz posode vzamemo pest testa in ga razpotegnemo čez ravno podlago. Nanj na tenko namažemo paradajzovo mezgo (ali kečap), nanj damo poljubno število kosov salame in poljubno količino naribanega sira in kuruzo.

Testo prepognemo na pol in robove stisnemo/zlepimo skupaj.

Pekač postavimo čez ogenj in nanj zlijemo malo ola (po občutku) in ko se ole segreje nanj položimo »pico«. Zapeči jo mormo na obeh straneh in potem jo lahko pojeste.

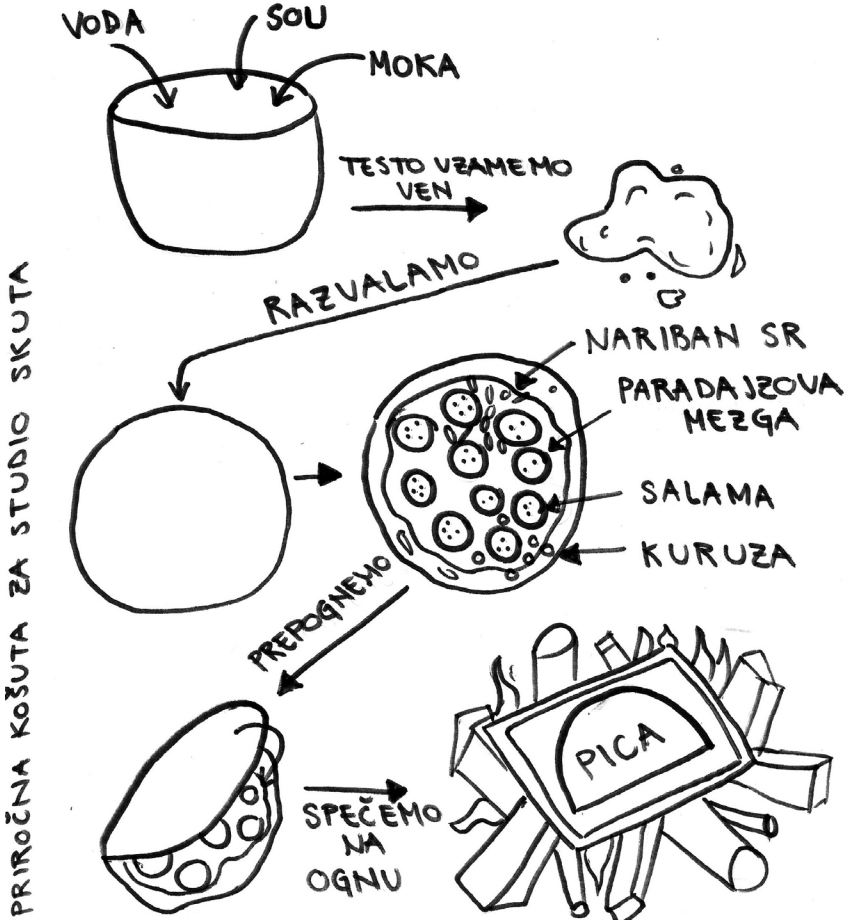

papirna AKCIJA

Papirna akcija je za nami in njen rezultat je odličen. Zahvala vsem skavtom za pomoč pri zbiranju in izvedbi akcije in vsem, ki ste prispevali papir in karton, saj nam brez vas ne bi uspelo!

Skupaj smo zbrali 9186kg papirja in 954kg kartona. Če to pretvorimo v € je to 847€ . Del denarja bomo namenili za delovanje stega, ostalo pa gre v »šparovček« za novo skavtsko sobo.

Skavti smo v skupnem seštevku zbrali 519,7 kg več papirja, kar je 11,1% več kot na prejšnji akciji. Upajmo, da se bo trend nadaljeval.

Naslednja papirna akcija bo V ZAČETKU MAJA 2017, zato ste povabljeni, da čez zimo vestno zbirate papir za skavte.

Ambiciozni medved

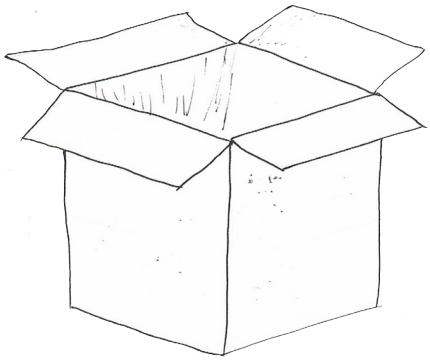

STATISTIKA BREZNIŠKEGA STEGA ZA SKAVTSKO LETO 2016/17

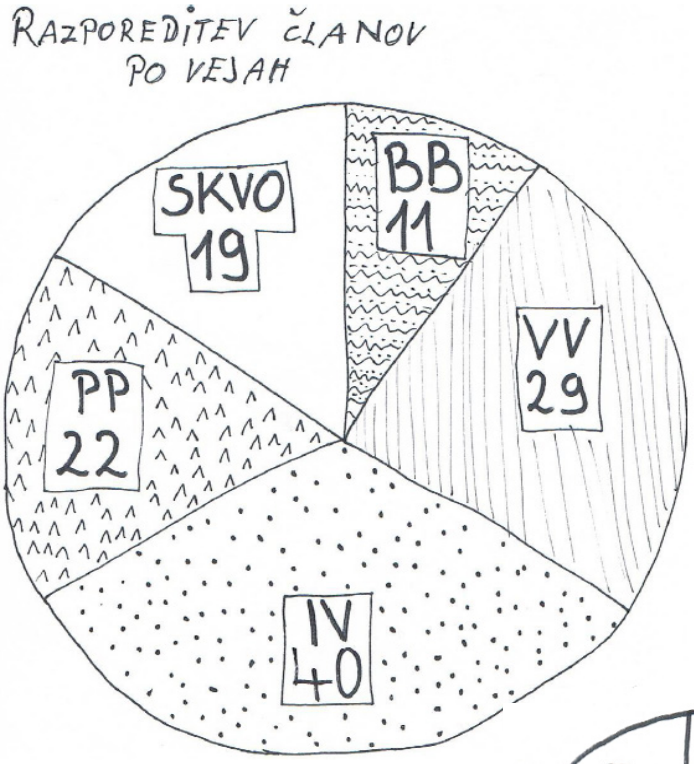

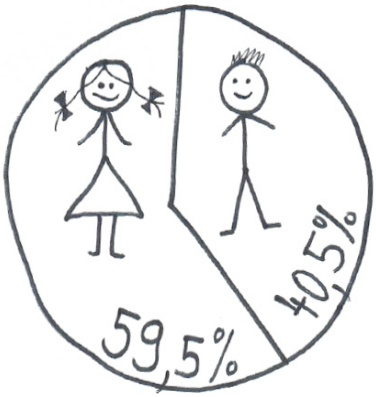

KAM POTUJE NAŠA POŠTA?

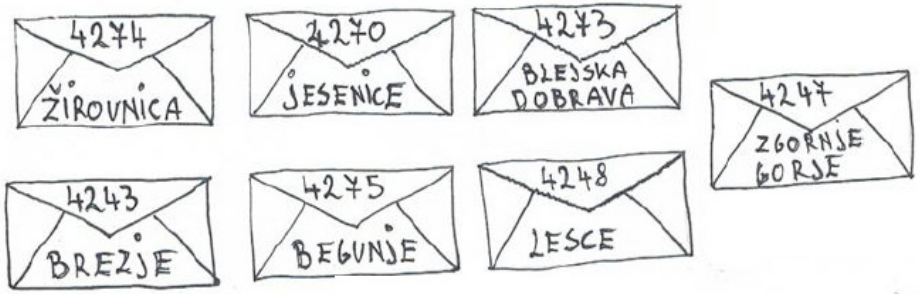

ČLANI V OBČINI ŽIROVNICA:

obvestila

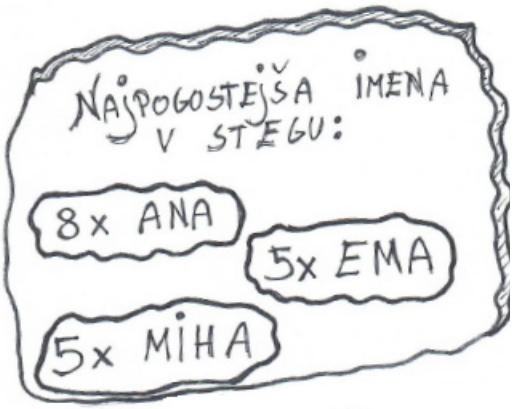

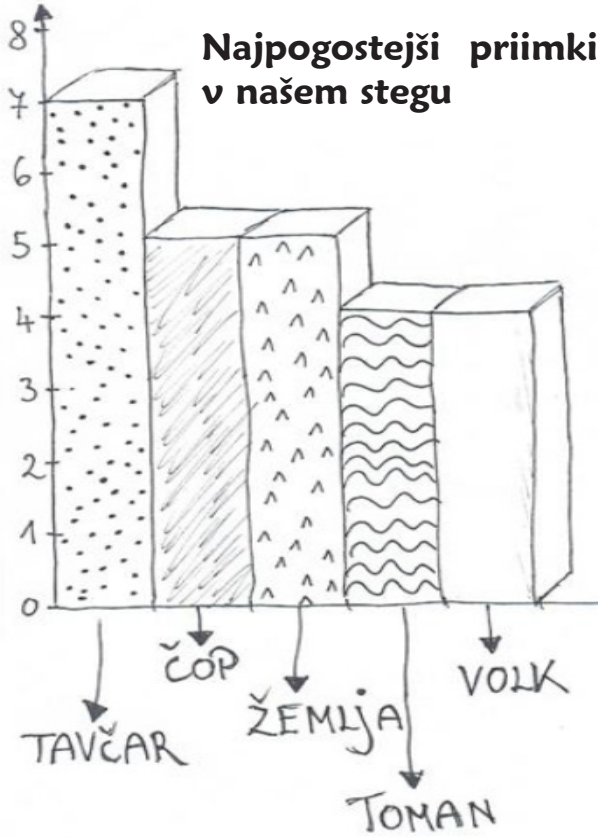

Najpogostejši priimki v našem stegu

Podatke zbrala:
Preprosta žolna

Avtorica risb:
Blažka Ogrizek

SKVO

Gašper Stojc	Neustavljivi volk
Jakob Tavčar	Ambiciozni medved
Katja Čop	Skrbna mravlja
Marjan Lampret	Modri piton
Matevž Mehle	Iskreni gepard
Matic Lukan	Lačni svizec
Matic Oblak	Usekani jazbec
Meta Horvat	Skromna pastirička
Mojca Žemlja	Preprosta žolna
Monika Golja	Iskriva taščica
Monika Žemlja	Potrpežljiva Kanja
Peter Kunstelj	Zanesljivi pingvin
Pia Čepič	Skrbna pižmovka
Simon Gluhar	Vzdržljivi gams
Tamara Kreft	Prisrčna mravlja
Urban Koser	Vsestranski svizec
Urban Žemlja	Ognjeviti svizec
Žan Kreft	Nabriti bober

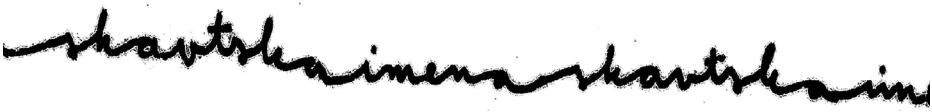

POPOTNIKI IN POPOTNICE

Barbara Volk	Pustolovska žolna
David Brelih	Nabriti orel
Ema Konte	Miroljubna kanja
Ema Zupan	Iznajdljiva mravlja
Gašper Anderle	Zagriženi pingvin
Jana Žemlja	Požrtvovalna pižmovka
Janja Tavčar	Dobrovoljna pižmovka
Kaja Kunšič	Razigrano zasanjana mravlja
Karmen Zalokar	Zaljubljena mravlja
Lucija Čop	Prebrisano zabavna mravlja
Manja Bukovec	Ustrežljiva sova
Matija Legat	Priročni pingvin
Miha Demšar	Šarmantni volk
Neža Brelih	Vztrajna sova
Nina Vavpotič	Živahna žolna
Petra Kovač	Pozorna sova
Polona Toman	Radovedna pižmovka
Rok Lužnik	Domiselni svizec
Štefan Volk	Vestni pingvin
Teja Mezek	Zgovorna cvergla
Urh Nagode	Iznajdljivi volk
Uroš Dolžan	Udarni svizec
Urša Kosmač	Srčna žolna

IZVIDNIKI IN VODNICE

Alja Ažman	Inovativna vidra
Ana Čop	Kreativna kanja
Ana Toman	Bistra žolna
Angelika Mali	Iskrena Košuta
Anja Dolar	Zagnana vidra
Blaž Junež	Prikupno pozabljivi volk
Blaž Kovač	Opazujoči orel
Janja Sikošek	Energična Košuta
Juš Čop	Poskočni orel
Katarina Brelih	Razigrana vidra
Katja Mezek	Navdušena sova
Lucija Dolžan	Sanjava žolna
Martin Volk	Raziskovalni orel
Matevž Toman	Pojoči orel
Miha Bertoncelj	Delavni volk
Nika Vereš	Navihana vidra
Oskar Vovčak	Drzni orel
Patrick Gosar	Natančni volk
Sandi Vertelj	Pustolovski orel
Tara Jakopič Stojc	Priročna košuta
Timon Nemec	Neopazni volk
Vida Leskovar	Vsestranska žolna
Zala Omejc	Brihtna vidra

SLONOVSKI SPOMIN

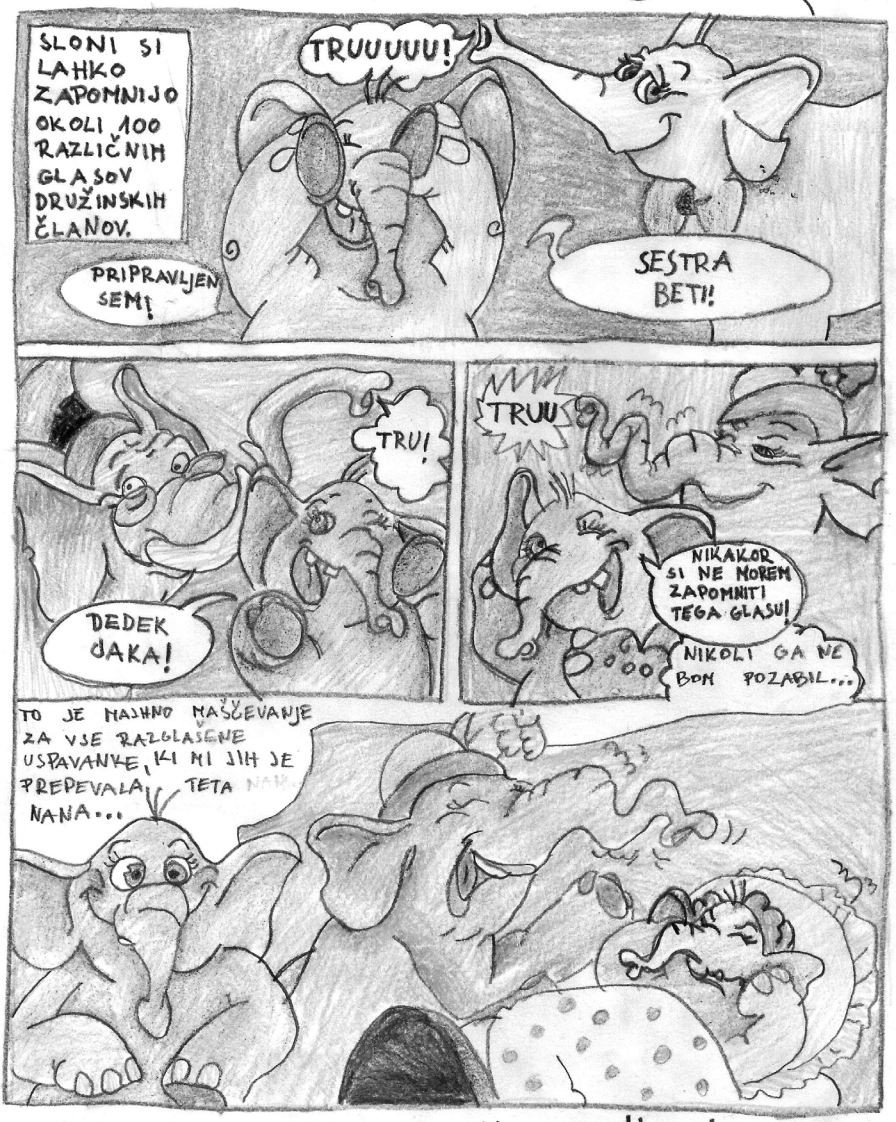

Narisala: Alja Ažman